

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **P. J.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2017, č. j. 440/DS/2017, JID: 24458/2017/KUUK/Bal, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 11. 2019, č. j. 75 A 11/2017 – 26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Magistrát města Děčín (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydal dne 19. 5. 2016 rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále zákon o silničním provozu), kterých se dopustil porušením § 3 odst. 3 písm. a) a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 12. 1. 2016 v 9:26 hodin v Děčíně na ulici Vítězství u domu č.p. 101 řídil motorové vozidlo tovární značky VW, registrační značky X, ačkoliv nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění, a dále při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 19 km/h (naměřená rychlost 72 km/h, po odečtu možné odchylky měřicího zařízení činila rychlost 69 km/h, nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h). Za toto jednání správní orgán I. stupně žalobci uložil pokutu ve výši 35 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalovaný žalobcovu odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou u krajského soudu, který ji neshledal důvodnou a zamítl ji.

[4] Krajský soud konstatoval, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval otázkou materiální stránky přestupku a jeho závěry jsou rovněž věcně správné. Podle soudu je třeba vyjít z předpokladu, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Tento předpoklad by však nenastal za situace, kdy se k jednání, jež naplnilo formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, či ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52). Soud uvedl, že žalobci bylo sankčně odebráno řídičské oprávnění pro porušování právních norem silničního provozu, žalobce se navíc evidentně nepoučil z předchozích pochybení, neboť mu bylo řídičské oprávnění odebráno podruhé. Žalobce přitom neuvedl žádnou zvláštní okolnost, která by snižovala škodlivost jeho jednání naplňujícího formální znaky uvedených přestupků. Naopak škodlivost jeho jednání zvyšuje to, že se řízení bez řídičského oprávnění dopustil v souběhu s dalším přestupkem, a to překročením nejvyšší dovolené rychlosti. Uvedené svědčí pro to, že žalobce dlouhodobě nerespektuje pravidla silničního provozu a nehodlá od svého přístupu i přes předchozí sankce upustit. Argumentaci žalobce o značných zkušenostech tak soud nepřikládal žádnou váhu.

[5] Soud rovněž nepřisvědčil žalobní námitce týkající se neprokázání zavinění. Žalobce si měl být vědom právních důsledků spojených s odebráním řídičského oprávnění. Soud zdůraznil, že dosažení nejvyššího stanoveného počtu bodů v evidenci řidičů dle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu, tak jako tomu bylo v případě žalobce, má za následek nejen pozbytí řídičského oprávnění, ale rovněž i pozbytí odborné způsobilost k řízení motorových vozidel. Podle § 123d zákona o silničním provozu může řidič žádat o opětovné získání řídičského oprávnění po uplynutí jednoho roku ode dne pozbytí řídičského oprávnění, nicméně až poté, co absolvuje přezkoušení z odborné způsobilosti podle zvláštního právního předpisu a předloží posudek o zdravotním vyšetření a výsledek z dopravně psychologického vyšetření, čímž prokáže svojí zdravotní a psychickou způsobilost (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2011, č. j. 8 As 23/2010-89). Žalobce na základě oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvy k odevzdání řídičského průkazu v důsledku pozbytí řídičského oprávnění osobně odevzdal řídičský průkaz příslušnému správnímu orgánu, a byl poučen o skutečnosti, že ztrácí řídičské oprávnění, nikde však nebylo uvedeno, že po uplynutí jednoho roku smí znovu začít řídit. Toho si žalobce byl evidentně vědom, neboť při silniční kontrole předložil již neplatný řídičský průkaz, který v rozporu se svou povinností správnímu orgánu v případě první blokáce řídičského oprávnění neodevzdal.

II. Kasační stížnost a její posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. Zároveň navrhl, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. Stěžovatel nejprve zrekapituloval své žalobní námitky, zejména opětovně popsal, proč nebyl naplněn materiální znak přestupku, a proč mohl porušit pouze povinnost stanovenou v § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu (tj. neměl u sebe při řízení motorového vozidla řídičský průkaz). Stěžovatel poté uvedl, že v nedostatečném posuzování materiálního aspektu přestupku spatřuje stížnostní důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu. Návrhem na přiznání odkladného účinku se soud nezabýval, protože o samotné kasační stížnosti rozhodl ihned po provedení nutných procesních úkonů.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Je třeba uvést, že obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah jeho rozsudku. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatel pouze zopakoval tutéž argumentaci jako v žalobě a nijak nereagoval na to, jak se s ní vypořádal krajský soud. Už z tohoto důvodu nepokládá soud za účelné, aby stěžovatele obšírně přesvědčoval o nesprávnosti jeho argumentů; místo toho bude stručně konstatovat své postoje (které se shodují s postoji správních orgánů i krajského soudu) a zaměří se na přípustné kasační námitky.

[10] Argumentace, kterou stěžovatel vznesl v kasační stížnosti, se téměř zcela míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu. V kasační stížnosti lze totiž s úspěchem uplatnit jen takové námitky, které se vztahují právě k napadenému rozhodnutí krajského soudu (viz usnesení ze dne 3. 6. 2003, čj. 6 Ads 3/2003-73). Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že stěžovatel obdržel dostatečnou odpověď na jím vznesené argumenty proti rozhodnutí žalovaného. Krajský soud se zabýval tím, zda byla v posuzované věci naplněna materiální stránka přestupku a rovněž se věnoval otázce zavinění (viz rekapitulace napadeného rozsudku výše). Argumentaci stěžovatele ve vztahu k této části odůvodnění napadeného rozsudku nelze ve smyslu výše citované judikatury považovat za kasační námitky podle § 103 odst. 1 s. ř. s.

[11] Jediná pasáž, kterou lze označit za řádnou polemiku (alespoň v obecné rovině) se závěry krajského soudu, je obsažena na konci části II. kasační stížnosti, kde stěžovatel uvedl: „*V nedostatečném posuzování materiálního aspektu přestupku spatřuje žalobce stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.*“

[12] K této jediné námitce Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem uvádí, že se žalovaný dostatečně zabýval materiální stránkou přestupku a správně zkonstatoval, že v posuzovaném případě byla naplněna. Jak poznamenal krajský soud, dle ustálené judikatury platí, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Tak tomu bylo i v případě stěžovatele. Ve věci nebylo sporu, že stěžovatel řídil vozidlo, aniž by disponoval platným řidičským oprávněním (jak uvedl s odkazem na relevantní právní úpravu krajský soud, platnost řidičského oprávnění se automaticky neobnovuje), a při tom ještě překročil nejvyšší dovolenou rychlost. Nelze přitom přisvědčit argumentaci stěžovatele, že porušil pouze povinnost mít řidičské oprávnění u sebe, neboť v době spáchání přestupku platným řidičským oprávněním vůbec nedisponoval. Toho si byl zjevně vědom, pokud policejní hlídce předložil již neplatný průkaz, který v rozporu se svou povinností po prvním odebrání oprávnění neodevzdal.

[13] Lze tedy uzavřít, že krajský soud otázku naplnění materiálního znaku přestupku dostatečně a srozumitelně vypořádal, jeho rozhodnutí je v tomto ohledu přezkoumatelné a zákonné.

[14] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[15] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud mu proto jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. ledna 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu